Δυο - τρεις ειδήσεις και αντίστοιχες εικόνες από την τρέχουσα επικαιρότητα του διεθνούς motosport, δικαίως προκαλούν κάποιες σκέψεις, για τις ολοένα και πιο επιταχυνόμενες αλλαγές που συμβαίνουν.

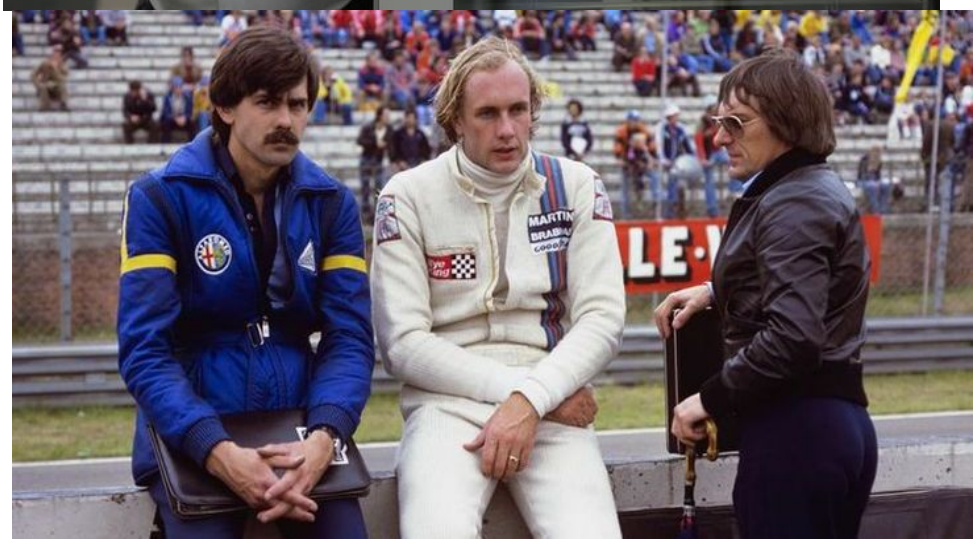

Ο απερχόμενος, αριστερά στις μέρες μας και δεξιά πριν σαράντα χρόνια, το '77 με τον Gordon Murray και τον Hans J. Stuck.

Το πέρασμα του supremo στο παρασκήνιο, ο «αγώνας» των πρωταθλητών και το 82ο Monte Carlo έχουν κάτι να μας δείξουν. Αρκεί να μπορέσουμε να τα νιώσουμε.

Εν αρχή, ασφαλώς οι σημαντικές αλλαγές στο ιδιοκτησιακό καθεστώς που ελέγχει την F1. Ο supremo απέρχεται της σκηνής, στα 86 του, παραχωρώντας τη διοίκηση σε μάνατζερς

που εξέφρασαν αμέσως μια επιθετική πολιτική. Αν οι κινήσεις του Bernie, είχαν φανεί σε κάποιους πως αντιμετώπιζε την F1 περισσότερο ως εμπόρευμα και λιγότερο ως σπορ, οι στρατηγικές των νυν, όπως οριοθετούνται από τις πρώτες τους δηλώσεις, θα τους κάνει να νοσταλγήσουν σφόδρα τις κινήσεις του πρώην.

Οι απόψεις του Chase Carey περί: *«…πολλαπλών ανεκμετάλλευτων ευκαιριών»* και *«να προσθέσουμε νέες διαστάσεις»*
ή οι δηλώσεις του Sean Bratches νέου εμπορικού διευθυντή περί των χαρισμάτων του Ross Brawn:
«Η τεχνογνωσία του και η εμπειρία του στον τομέα των πωλήσεων, του marketing, των ψηφιακών μέσων επικοινωνίας και τη διανομή θα είναι ανεκτίμητες για την ανάπτυξη»
, μας δίνουν μια πρώτη εικόνα. Είναι λόγια που θα ταίριαζαν και σε βιομηχανία απορρυπαντικών, αλυσίδα ταχυφαγίων, ή εργοστάσιο παραγωγής ψυγείων.

Αναρωτιέται κανείς πόσο ανάπτυξη, πόσο προβολή χωράει ακόμα αυτό το είδος, με την τηλεοπτική κάμερα να είναι πανταχού παρούσα και το σπορ να σφυροκοπιέται από την εκμετάλλευση της προβολής του.

Μιλώντας για εικόνες όμως, στα όρια του απογοητευτικού κινήθηκε ο φετινός αγώνας του Race of Champions. Από τότε που εγκατέλειψε τους ανοικτούς χώρους και κλίστηκε σε γήπεδα, προκειμένου να γίνει ένα ελκυστικό τηλεοπτικό πακέτο, να πουληθεί ακριβότερα και να γεμίσουν με ένα ακριβό προϊόν οι τηλεοπτικοί χρόνοι, κατάντησε δεξιοτεχνία, με διάφορα οχήματα που εκεί μέσα υποφέρουν.

Φλόγες, show, άδειες κερκίδες και Juan Pablo. ROC 2017 στο Μαϊάμι.

Έτσι, οι δεξιότητες των οδηγών καθόλου δεν αποκαλύπτονται με την πιο σπουδαία μάλιστα, να παραμένει, λόγω συνθηκών, εν κρυπτώ: Η τόλμη. Όλοι στρίβουν ή φρενάρουν σωστά με 60. Πολλοί με 160, λίγοι με 260 και ούτω καθεξής.
Οι άδειες κερκίδες στο Μαϊάμι πέρασαν το μήνυμα της παγερής αδιαφορίας των Αμερικανών που γεμίζουν όμως τις οβάλ και η σύγκριση με το θέαμα που θυμόμαστε από το Gran Canaria και τις εκεί ανοικτές διοργανώσεις, είναι θλιβερή. Προφανώς, επίσης, δεν είναι τυχαίο, ότι την επόμενη μέρα, η επιτομή του ταμπλόιντ, η Sun, είχε ως πρωτοσέλιδη ε ίδηση με ολόσωμη εικόνα με μαγιώ της τελευταίας κατάκτησης του J. Button, φωτογραφημένη στο Μαϊαμι και κουβέντα για τον αγώνα.

Ακόμα πιο θλιβερή, είναι η είδηση της απώλειας μιας ανθρώπινης ζωής στην εναρκτήρια ετάπ του φετινού παγκοσμίου πρωταθλήματος ράλυ. Ένα γεγονός για το οποίο κανείς δεν πρέπει να κατηγορηθεί, και χρεώνεται αποκλειστικά στην κακοτυχία.

Μια νέα εποχή αρχίζει στο θεσμό, που αρκετοί την παρομοιάζουν με εκείνη των αυτοκινήτων ομάδας Β. Είναι σχετικά εύστοχη και αρκετά άστοχη η παρομοίωση τούτη. Και τα αυτοκίνητα μπορεί να είναι πλατφόρμες υψηλής τεχνολογία, αλλά ταυτόχρονα είναι και τόσο αντιαισθητικά. Ειδικά από πίσω. Κοντά, φαρδιά, χαμηλά, έχουν πάρα πολλά να ζηλέψουν από το παρελθόν. Η ουρά του Yaris π.χ. είναι σαν ανοσιούργημα, συγκρινόμενη με μια Celica Twincam turbo. Για να μην μιλήσουμε για τη σύγκριση, την αισθητική σύγκριση, ενός i 20 με μια 037.

[redacted]